

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318201074
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318201074.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobkyne: K. F., nar. XX.X.XXXX, adresa I., J. A. XXXX/X, zastúpenej splnomocnencom: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.081,80 Eur a zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia 700,- Eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 26Csp/18/2018-108 zo dňa 15.11.2018 - voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.081,80 Eur do troch dní; výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobkyni priznáva náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 22%.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1 až 3, § 53c, § 54 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej tiež len „OZ“), § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 14.2.2012 a vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086592 dňa 24.10.2014, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur. Súd uzavrel, že predmetná úverová zmluva, je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň sa jedná o spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. Skonštatoval, že skutočnosť, že zmluva formálne pozostáva z viacerých listín, a to a/žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, b/ zmluvných dojednaní, c/ dohody o poskytovaní služieb, d/ rozhodcovskej zmluvy, e/ oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ide o pomerne obširnú a neprehľadnú úpravu zmluvného vzťahu, vyžadujúcu mimoriadnu pozornosť pre účely oboznámenia sa s obsahom zmluvného vzťahu, pre priemerného spotrebiteľa, ktorý je preukázateľne právne a ekonomicky slabšou zmluvnou stranou. Súd uzavrel, že takáto úprava zmluvného vzťahu predstavuje nekalú praktiku žalovaného ako veriteľa, nakoľko obsahovo rozsiahla a značne mäťúca úprava zmluvy zneprehľadňuje zmluvu ako takú, pričom časť pod názvom „Zmluvné dojednania“ je vyhotovená mimoriadne drobným písmom, čím je spochybnená objektívna možnosť spotrebiteľa podrobne sa oboznámiť s jej obsahom

bez nutnosti použitia optickej pomôcky. Takýto spôsob vyhotovenia zmluvy predstavuje nekalú praktiku veriteľa, na základe čoho sa na časť zmluvy „Zmluvné dojednanie“ hľadí ako na neplatnú a neexistujúcu, pretože drobné písmo použité v tejto časti zmluvy vytvára objektívnu prekážku pre riadne oboznámenie sa s obsahom uvedenej časti zmluvy a to aj preto, že práve táto časť zmluvy obsahuje niektoré náležitosti definované v ust. § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z. označené ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absenciu zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Neplatnosť časti zmluvné dojednanie je neplatnosťou podľa ust. § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi. Súd ďalej zistil, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., a to konkrétne pod písmenom c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ktorá náležitosť mala byť podľa vyjadrenia žalovaného upravená v čl. 12 bod 12.1 zmluvných dojednaní, ktoré sú však ako časť zmluvy neplatné podľa ust. § 39 OZ z dôvodu ich písomného vyhotovenia v rozpore s dobrými mravmi, a teda neexistujúce. Rovnako zmluva neobsahuje náležitosť pod písmenom f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom sa súd nestotožnil s názorom žalovaného, podľa ktorého nie je absencia uvedených náležitostí preukázanou, nakoľko tieto sú upravené v čl. 4 bod 4.5 a v čl. 9 bod 9.1 zmluvných dojednaní, ktoré však súd považuje za neplatnú časť zmluvy. Samotná zmluva obsahuje len dátum splatnosti poslednej splátky úveru, z čoho nemožno jednoznačne vyvodiť záver ohľadne doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ z.č. 129/2010 Z.z. Na účet žalobcu ako dlžníka bola zo strany žalovaného pripísaná z titulu poskytnutého úveru suma 2.431,80 Eur pri reálnej výške poskytnutého úveru v sume 1.350 Eur (znižený o poplatok za poskytnutie úveru zo sumy deklarovaného úveru 1.500 Eur). Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola potom žalobkyňa ako dlžník povinná žalovanému ako veriteľovi splatiť len sumu reálne poskytnutého úveru, t.j. sumu, ktorá bola z titulu poskytnutého úveru žalobkyni skutočne pripísaná na účet. Žalovaný ale prijal od žalobkyne plnenie o 1081,80 Eur prevyšujúce sumu reálne poskytnutého úveru, na základe čoho sumu vo výške 1081,80 Eur prijal bez právneho dôvodu, a teda sa obohatil na úkor žalobkyne podľa ust. § 451 ods. 1 a ods. 2 OZ, a to vo výške 1081,80 Eur. Žalovaný voči nároku vzniesol námietku premlčania, avšak bez špecifikácie (prečo a ktorým dátumom považuje nárok uplatnený žalobou za premlčaný), nepredložil súvisiacu platobnú históriu napriek tomu, že ňou ako veriteľ kompletne disponuje, avšak platby vo výške tvrdenej žalobkyňou nespochybnil. Preto súd na námietku premlčania neprihliadol a nárok žalobou uplatnený v plnom rozsahu žalobkyni priznal.

3. V časti požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia však súd žalobu žalobkyne zamietol, keď mal za to, že „zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti, pričom žalobná požiadavka je zjavne neprimeraná, pričom žalobkyňa zároveň v danej časti neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko existenciu tvrdných zdravotných problémov, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s výzvami na zaplatenie, žiadnym spôsobom nepreukázala, ako ani prípadnú inú konkrétnu ujmu, ktorá jej mala v danej súvislosti vzniknúť.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď úspech žalobkyne predstavoval 61%, úspech žalovaného 39%, na základe čoho súd žalobkyni priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v miere 22% (61% -39%).

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, v rozsahu jeho výrokov I. a III. podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie. Dôvodil, že súd svoj záver o bezúročnosti úveru oprel o to, že zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti a o adrese predávajúceho pre uplatnenie reklamácie a sťažnosti. Žalovaný však s týmto záverom nesúhlasí, pretože je v rozpore s povinnosťou súdu prihliadať na eurokonformný výklad a na základe toho vykladať vnútroštátny zákon. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval, že smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich hodnovernosť nespochybniteľná a aby sa zachovávala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny, eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem.

Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07). Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397-01 až C-403/01), požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom spoločenstva vyplýva zo systému zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva spoločenstva pri rozhodovaní o spore; táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom spoločenstva formulovaná v práve spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici. Ani jeden zo súdom označených údajov, ako údajne chýbajúcich (v jednom prípade ide o zásadný omyl, keďže súd vyžaduje uvádzanie údajov o predávajúcom, hoci nejde o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere a v druhom prípade o nesprávne vykonanie dôkazov) nemôže byť v zmysle újného práva dôvodom bezúročnosti. V rámci povinnosti dodržať eurokonformný výklad preto súd nemôže prijať výklad vnútroštátneho práva, ktorý odporuje újnému právu. Súdny dvor v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že ust. čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Uvádzanie jednotlivých náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a vyvodzovanie následku v podobe bezúročnosti, je potrebné vykladať nie iba na základe zák. č. 129/2010 Z. z., ale aj újného práva. Postup, kedy sa súd odkloní od takto určeného postupu, je porušením povinnosti dodržať újné právo, čo vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatoval Súdny dvor EÚ.

6. Žalovaný teda dôvodil, že hoci súd uviedol, že uzavretá zmluva neobsahovala údaj o konečnom termíne splatnosti úveru, z ktorého dôvodu je úver bezúročný, tak újné právo nepozná náležitosť „konečná splatnosť úveru“, čo napokon viedlo aj k zmene zák. č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii zákona do novely, je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z. z. od 1.5.2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru pritom bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; ďalej spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť.

7. K záveru súdu, že uzavretá zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., pričom pod týmto ustanovením ku dňu 6.5.2013 bolo znenie: adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; tak žalovaný poukázal na to, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086592 a úver z nej, nie je určený na kúpu tovaru. Pojem „predávajúci“ nie je v zmysle zákona totožný s pojmom „veriteľ.“ Ide o iný pojem, čo zreteľne vyplýva z § 15 zákona, podľa ktorého ods. 1, zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok. Podľa ods. 2, pri zmluvách, ktoré podľa ods. 1 tvoria obchodný celok, a) predávajúci tovaru alebo poskytovateľ služby je zároveň veriteľom alebo b) veriteľom je tretia osoba a 1. veriteľ využíva služby predávajúceho tovaru alebo poskytovateľa služieb pri uzatváraní alebo príprave zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo 2. konkrétny tovar alebo poskytnutie konkrétnej služby je výslovne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podľa ods. 2, ak došlo k zániku zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľ tovar vrátil predávajúcemu, predávajúci a

veriteľ si navzájom vysporiadajú vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov bez účasti spotrebiteľa. Ak išlo o nevyžiadany tovar, tak k takémuto vysporiadaniu postačí zánik zmluvy o kúpe tovaru bez toho, aby spotrebiteľ vrátil tovar predávajúcemu. Ak zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere zanikla a ak spotrebiteľ uhradil peňažné prostriedky veriteľovi pred zánikom zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere a oznámil veriteľovi písomne alebo na inom trvanlivom médiu dostupnom veriteľovi zánik zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere z dôvodu odstúpenia od zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, veriteľ je povinný mu tieto peňažné prostriedky vrátiť najneskôr do 14 kalendárnych dní po doručení tohto oznámenia. Je teda zrejme, že zákon odlišuje nielen formálne, označením - pomenovaním, ale aj obsahovo odlišnosť postavenia veriteľ a predávajúci. Ak zmluva o revolvingovom úvere nebola určená na financovanie ceny tovaru, alebo služby potom logicky tu nebol ani žiadny predávajúci, a teda ani jeho adresa v zmluve. Namiesto toho, aby súd prvej inštancie riadne odôvodnil rozsudok, odkazuje po právnej stránke na skutočnosti, ktoré s vecou zjavne nesúvisia. Vzhľadom na uvedené žalovaný s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Alternatívne žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

8. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že žalovaný v odvolaní iba účelovo napáda nedôvodnosť niektorých častí napadnutého rozsudku, pričom vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu. S argumentáciou žalovaného, že absencia údajov o konečnej splatnosti úveru nemá za následok jeho bezúročnosť, sa žalobkyňa nestotožňuje. Údaj 42 mesiacov nemožno považovať za postačujúci, keďže údaj o konečnej splatnosti má byť v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený jednoznačne tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonávať ďalšie výpočty. Skutočnosť, že v oznámení o schválení úveru je uvedený dátum poslednej splátky neobstojí, keďže tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca (formulárová zmluva) a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Na tomto mieste žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/333/2017 zo dňa 27.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.1.2016 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 8.9.2014. Žalovaný sa vo svojej argumentácii opiera o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15. Podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26.2.1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať (uznesenie NS SR z 7.6.2013, sp. zn. 5Cdo/5/2013). V rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia smernice že (9) členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice; (30) táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere, členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je v rozpore so smernicou. Preto tvrdenia žalovaného o tom, že zmluva obsahuje všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá smernica neobstoja, nakoľko zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave v zákone vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto zmluvy. Pokiaľ ide o vývoj legislatívy od 1.5.2018, žalovaný v čase uzatvárania zmluvy nemohol predpokladať vývoj legislatívy a žiadnym spôsobom sa nemožno takýmto spôsobom vyvinieť z nedodržania zákonných povinností v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorým je neuviedenie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ ide o uvedenie adresy na reklamáciu/sťažnosť ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, analogicky je potrebné aplikovať ust. § 9 ods. 2 písm. c) na poskytovateľa úverových služieb. zákonodarca touto povinnou náležitosťou v spotrebiteľskej zmluve zamýšľal zjednodušiť a sprehľadniť spotrebiteľovi informáciu v zmluve o tom, kde môže spotrebiteľ uplatniť svoju reklamáciu, resp. sťažnosť, pričom v zmluve musí byť táto adresa uvedená samostatne, zreteľne a jasne ako adresa na podanie sťažnosti alebo reklamácie, nepostačuje adresa uvedená v záhlaví zmluvy. Tu žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/138/2014 z 3.12.2014 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/354/2013 z 24.11.2014. Žalobkyňa zároveň poukázala na absenciu údajov o „RPMN“ v bode 5 zmluvy, kde je uvedená len predpokladaná výška RPMN napriek tomu, že zákonodarca presný údaj o RPMN považuje za neopomenuteľnú náležitosť, ktorej absencia zakladá bezúročnosť a

bezpoplatkovosť úveru. Tento „predpokladaný údaj“ je jediný údaj o RPMN, ktorý mal spotrebiteľ v čase podpisu zmluvy k dispozícii. Následne po podpise zmluvy doplnil do bodu 6 inú výšku RPMN 25,77% ako uvádzal v bode 5, ktorá je totožná s RPMN uvedenou v oznámení o schválení úveru. RPMN 25,77% však nezodpovedá reálnemu prepočtu RPMN, ktorá je v skutočnosti 26%, takže v bode 6 ako aj v oznámení je uvedená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Samotný žalovaný uvádza niekoľko sadziieb RPMN, čo prináša do vzťahu so spotrebiteľom nejasnosť, nezrozumiteľnosť a nepresnosť ohľadom najpodstatnejšieho údaju pre spotrebiteľa, na základe ktorého vie posúdiť výhodnosť, resp. nevýhodnosť úveru. Žalobkyňa má za to, že žalovaný prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, a preto musí toto plnenie vydať. Preto žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní účinne napadnutej vyhovujúcej časti výroku I., ako i v závislom výroku III. o trovách konania je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

11. Nakoľko zamietajúci výrok II. nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán, je v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a nie je viac predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalovaného ako dodávateľa zaviazal vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 1.081,80-Eur; vrátane závislého výroku o trovách konania. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa spravuje aj príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

13. Súd prvej inštancie vyhovie žalobe v napadnutej časti (výrok I.) odôvodnil v podstate tým, že jednak uzavretá úverová zmluva formálne pozostáva z viacerých listín, čo zneprehľadňuje úpravu zmluvného vzťahu do takej miery, že sa zo strany veriteľa jedná o nekalú obchodnú praktiku, keď zároveň zmluvné dojednania sú vyhotovené tak drobným písmom, že znemožňujú objektívnu možnosť spotrebiteľa podrobne sa oboznámiť s ich obsahom bez nutnosti použitia optickej pomôcky, preto je časť zmluvy s názvom zmluvné dojednania neplatná podľa § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi. Zároveň samotná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., teda adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ktorá síce mala byť uvedená v čl. 12 bod 12.1. zmluvných dojednaní, ktoré sú však neplatné a tiež neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., teda termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď táto náležitosť mala byť uvedená v čl. 4 bod 4.5 a v čl. 9 bod 9.1 zmluvných dojednaní, ktoré sú však neplatné, keď z dátumu splatnosti poslednej splátky úveru nemožno jednoznačne vyvodiť záver ohľadne doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalovaný v odvolaní namietal predovšetkým tým, že smernica 2008/48/ES uvádzanie údaju o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nevyžaduje, pričom členský štát EÚ nemôže vo svojej vnútroštátnej úprave stanoviť iné náležitosti než smernica uvádza, preto je treba ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy vykladať eurokonformne a zároveň, že vzhľadom na to, že úver z predmetnej zmluvy nebol určený na kúpu tovaru, v danom zmluvnom vzťahu nevystupuje predávajúci, preto nebola povinnou náležitosťou predmetnej zmluvy ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., teda adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

14. Odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým zdôrazniť, že pri posudzovaní náležitostí uzavretej úverovej zmluvy bolo nevyhnutné zohľadniť, že medzi stranami bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, kedy žalovaný poskytol žalobkyni úverový limit 1.500,- Eur, ktorú skutočnosť však prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní náležite nezohľadnil. Revolvingový úver je pritom typický tým, že takýto úver je možné v rámci poskytnutého úverového rámca priebežne čerpať a po jeho vyčerpaní a uhradení sa úverový rámec opätovne obnovuje, v dôsledku čoho úverový vzťah môže fungovať neurčitú dobu. Toto špecifikum revolvingového úveru spôsobuje, že údaj o konečnej splatnosti úveru, nie je možné dobre určiť v čase uzavretia zmluvy, keďže priebežným čerpaním a dopĺňaním úveru sa tento údaj neustále mení v závislosti od dohodnutého spôsobu splácania revolvingového úveru. V tomto smere preto záver súdu prvej inštancie, že v dôsledku absencie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., následkom čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, neobstojí. V zmluvných dojednaniach, majúcich tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, je pritom tiež v ich bode 4.5 vyslovene uvedené, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu, podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru a v bode 9.1 je uvedené, že zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú. Odvolací súd má pritom na rozdiel od súdu prvej inštancie za to, že veľkosť písma príslušných zmluvných dojednaní sama o sebe ich neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ nespôsobuje, nakoľko zmluvné dojednania doložené na čl. 21 spisu sú podľa odvolacieho súdu dostatočne čitateľné, umožňujúce spotrebiteľovi oboznámiť sa s ich obsahom. V týchto zmluvných dojednaniach je pritom v bode 12.1 uvedená aj adresa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V danom prípade je však dôvodná najmä odvolacia argumentácia žalovaného v tom, že nakoľko predmetom zmluvy o revolvingovom úvere, nebolo poskytnutie úveru na kúpu konkrétneho tovaru, alebo úhradu poskytnutej služby, nebolo dôvodným, aby obsahovala údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 129/2010 Z. z., teda adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Napriek uvedenému, však súd prvej inštancie napokon dospel k správne právnemu záveru, že žalobkyňa ako spotrebiteľ bola povinná žalovanému ako veriteľovi, splatiť len sumu poskytnutého úveru, bez úrokov a ďalších poplatkov, preto ak žalovaný prijal od žalobkyne v danom prípade o 1.081,80 Eur viac ako poskytnutá istina, túto sumu prijal bez právneho dôvodu, a teda sa na úkor žalobkyne v tomto rozsahu obohatil, preto je povinný bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať.

15. Je tomu tak preto, že rozhodujúcou skutočnosťou danom prípade, na ktorú poukazovali a aj reagovali strany v konaní je, že zo spôsobu uzatvárania predmetnej zmluvy vyplýva, že žalobca na tlačive žalovaného predložil žalovanému žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 21.10.2014 v časti 5, ktorá obsahovala RPMN rozdielnu od schváleného úveru. Na túto žiadosť zareagoval žalovaný vyplnením dovtedy nevyplnenej časti 6 predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňajte)“. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN na úver (v žiadosti 26,17% a v schválení 25,77%), nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalovaného obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalovaným žalobkyni. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti o RPMN nevyhnutné, aby žalobkyňa tento nový návrh v dotknutej časti účinne v písomnej forme prijala, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Zmluva je totiž viacstranný právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyvodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje. K aplikácii ust. § 44 ods. 2 OZ sa pritom obe sporové strany vyjadrovali v priebehu daného sporového konania (žalobkyňa na str. 3 žaloby na čl. 3 spisu, žalovaný odpore voči platobnému rozkazu v podaní zo dňa 7.4.2018 na čl. 1. 49 spisu a žalobkyňa tiež vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 25.2.2019 čl. 1. 143, 143 spisu, na ktoré vyjadrenie žalovaný už nereagoval). Údaj o RPMN je pritom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to aj v prípade zmluvy o revolvingovom úvere. Účelom tejto náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy je, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie umožňujúce mu posúdiť výhodnosť poskytovaného úveru v porovnaní s ostatnými dodávateľmi. Ust. § 9 ods. 2 písm. j) cit. zák. pritom vyslovene upravuje, že dodávateľ pri stanovení výšky RPMN má vychádzať z údajov platných

v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, preto nemožno tvrdiť, že ak ide o zmluvu o revolvingovom úvere, je uvedenie RPMN nemožné.

16. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 13. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami bola uzatvorená zmluva..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Vyššie popísaný postup uzatvárania a podpisovania zmluvy, pre rozpor so zákonom nemožno ani považovať za riadny. Ani skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní dlžník mal súhlasiť s tým aby veriteľ schválil iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v žiadosti, nemení nič na uvedenom závere, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ktorý vyžaduje akceptáciu zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, k čomu v danom prípade nedošlo.

17. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;... (pričom, ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať zo zákona povinne písomnú formu). Keďže potom v danom prípade žalobca nesporne a preukázateľne podpísal iba žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru dňa 21.10.2014 (bod 5. zmluvy), a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 24.10.2014 a žalobkyňa tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísala, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Z.z. o spotrebiteľských úveroch. v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť, a to RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 24.10.2014), v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného § 11 ods. 1 ZoSÚ, je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Už samotná absencia tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a preto už bolo nadbytočným a nevhodným (čl. 17 Základných princípov CSP) zaoberať sa absenciou prípadných ďalších náležitostí zmluvy vedúcich k tomu istému následku.

19. Keďže podľa uvedených záverov bolo potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa žalovanému z titulu úverovej zmluvy zaplatila oproti istine navyše sumu 1.081,80 Eur, zodpovedajúcu jeho bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne (§ 451 a n. OZ), bolo dôvodným jej žalobe v časti požadovaného bezdôvodného obohatenia vyhovieť a zaviazat' žalovaného na zaplatenie žalobkyni uvedenej sumy.

20. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného aj argumentáciu žalobkyne predostretú v odvolacom konaní týkajúcu sa veci samej, odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodnú, bez potreby sa ňou osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., včítane závislého výroku III. o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutému, ako vecne správne, s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho

konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).